

Надія Захарченко

8 клас

Керівник: Людмила Кисла

Комунальний заклад загальної середньої освіти

Розумівська гімназія «Темп»

Долинської сільської ради

Запорізького району

Запорізької області

2025 рік

Моя дитячо-недитяча історія війни

Ранок 24 лютого 2022 року закінчилось моє щасливе дитинство... Тоді я була ученицею п'ятого класу і, прокинувшись зранку, трохи здивувалася, а чому це мене матуся не розбудила до школи?.. Я вирішила не квапити події і, закутавшись у ковдру, вирішила додивитися вранішні сни. Але знову заснути мені не вдалося, в голові крутилися різні питання: я ж ніби не хвора і чому я не пішла до школи, чи можливо нас на карантин закрили, чи що ж врешті сталося?.. Чула, що в нашому будинку відбувається якась метушня, доносились схвильовані голоси матусі та бабусі, тато з дідусем також щось обговорювали, і мені здалося, що всі говорять так, щоб я не чула нічого і це ще більше мене зацікавило і трішки насторожило. А ще, коли почула, що старший брат також брав участь у сімейній розмові, а мене не кликали, то ні спати, ні чекати я вже не могла...

Я вирішила вийти зі своєї кімнати і дізнатися, що ж відбувається. Перше, що повідомила мама це те, що в школу поки що ходити не буду і можливо нам доведеться поїхати до бабусі, яка проживала на Житомирщині.

Що ж було далі... мабуть у всіх перші дні війни були схожі: відчай, страх, незрозуміння, що робити, жахлива реальність (годинами перебували у підвалах, неможливість побачитися з друзями, вибухи та повітряні тривоги (і все це ХХІ століття...)).

Тиждень через два тато повіз нас з мамою на залізничний вокзал. Те що я там побачила, нагадало мені якийсь фільм жахів про кінець світу. Я дуже злякалася і хотіла якнайшвидше потрапити додому, хвилювалася, що можу загубитися. «Краще буду сидіти у підвалі, - думала я, - ніж потрапити в цей натовп людей чи у переповнений вагон...». Того дня нам так і не вдалося

сісти у потяг, ми повернулися додому (чому я була дуже рада). Більше ми не пробували виїжджати, вирішили, що краще будемо триматися всією родиною.

Через місяць у нас відновилося навчання, правда воно було дистанційне, з постійними перервами через тривоги, але ми і цьому були дуже раді. Потім настало перше літо, якому я не зраділа. Розуміла, що відпочинок буде такий собі: спілкування з друзями обмежене, до бабусі не поїдемо, море у нас вкрали... Але життя продовжувалось, почали вже звикати до одноманітних днів і знаходити собі нові заняття як, наприклад, рукоділля. Ми з друзями почали виготовляти обереги, різноманітні брелоки для наших захисників і це приносило задоволення, ми ж робимо і свій внесок у наближення нашої Перемоги.

Прийшов вересень і ми розпочали новий дистанційний навчальний рік, я вже в шостому класі, потім в сьомому, але здається, що подорослішали ми, діти війни, дуже швидко. Наш заклад долучається до волонтерської діяльності і ми в цьому беремо активну участь, я особисто виготовляла окопні свічки для наших захисників, записуємо відеопривітання до свят, передаємо смаколики та інші необхідні речі на передову нашим хлопцям. З нетерпінням чекаємо відповіді від хлопців, бо їхні слова, відео відповіді є для нас найбільшою відрадою. Вже другий рік переглядаємо відео ролик, який нам надіслали випускники нашої гімназії, які зараз дають відсіч ворогу. Хлопці дякували нам за підтримку і мотивували нас до навчання задля майбутнього України. Нам було дуже приємно, що хлопці знайшли хвилиночку і для нас...

Так триває вже три роки і ми будемо допомагати стільки, скільки потрібно, але так хочеться, щоб ця потреба вже зникла, тобто, щоб скоріше закінчилася ця клята війна і до нас повернулося безтурботне дитинство. Дуже хочеться, щоб усі матусі дочекалися своїх синів і дочок, діти - татусів та

матусь, дружини – чоловіків, але я розумію, що повернуться не всі і так стає боляче на серці, бо розумієш, що війна кожного дня забирає життя не лише захисників, а і мирних жителів. Покладаючи квіти до дошки пам'яті загиблим героям нашого села, з боєм відмічаю, що кожного разу фото стає все більше і більше, а скільки таких пам'ятних алей по всій Україні, навіть уявити важко.

Зараз я вже закінчую восьмий клас. Дитинства в мене немає, бо мене турбують не дитячі питання: за що нам випало таке випробування, чому весь світ мовчить і не припинить ці злочини проти України, скільки ще повинно статися лиха та смертей, щоб нарешті зрозуміли всі, що не можна руйнувати життя інших людей??? І в той же час я впевнена, що ми, українці, витримаємо і це випробування, бо за нами Правда, за нами Бог, за нами Перемога! Слава Україні! Героям слава!